

Stane:

Za celo leto K 30—
za pol leta K 15—
za četrt leta K 7.50
za 1 mesec K 2.50

Posamezna številka 80 vin.

Uredništvo in upravnništvo je v
Ptuju, Slovenski trg 3 (v starem
rotovžu), pritličje, levo.

Rokopisi se ne vrnejo.

PTUJSKI LIST

Politično gospodarski tednik.

Štev. 27

Ptuj, 4. julija 1920

II. letnik

Slavnostni dnevi v Sloveniji

Dnevi od sobote do torška so bili za Slovenijo nepretrgan praznik, kakoršnega dosedaj Slovenci še nismo doživeli. Bival je te dni med nami naš regent Aleksander.

Drugo polovico junija so določili, da pride regent v najvažnejše pokrajine, ki so se združile s kraljevino Srbijo v novo Kraljestvo Srbov, Hrvatov in Slovencev. Prišel je najprej na Hrvaško. Po vsej poti do hrvaške prestolnice Zagreba je bil regent navdušeno sprejet, vsprejem v Zagrebu je bilo slavlje prve vrste. Iz vse Hrvaške so prihitali ljudje od plemstva in meščanstva do poljedelca in delavca, od razumnštva do priprostega seljaka, da se poklonijo svojemu mlademu vladarju. Sprejem je bil sijajen in veličasten, kakoršnega znajo prirediti le Hrvati.

Iz Zagreba je imel regent priti za dobre tri dni med nas Slovence. Vedeli smo, da mi Slovenci v ljubezni do nove naše države, do našega vladarja ne zaostajamo za nikomer. Ali ko smo čitali, s kakimi slovesnostmi so sprejeli prestolonaslednika v Zagrebu, smo se nekako bali, da ne bodo naše sile tolike, kolikoršna je naša ljubezen in volja. Po končanih slavnostih pa smemo s ponosom reči, da ni bil regent pri nas nič manj slovesno sprejet. Saj je vodila nas vse pri vsprejemu ona velika ljubezen in spoštovanje in če bi bile zunanje sile morda manjše, je bila pa prisrčnost toliko večja.

O tem se je prestolonaslednik sam lahko prepričal ves čas, kar je bival med nami. Že voznja do Ljubljane je jasno pokazala, s kakim navdušenjem je ljudstvo sprejemalo svojega vladarja. Kar pa je nudila bela Ljubljana, se skoro ne da popisati. Kakor mlada nevesta se je okitila in okrasila, da dostojno sprejme svojega vladarja. Domačini so tekmovali, kdo bo drugega prekosil v svojem navdušenju. Ljubljana je hotela

ZLATI GRAD.

Daleč na izhodu za devetimi gorami in desetimi dolinami se razprostira prelepa deveta dežela. Velika je tako, da mora popotnik hoditi devetkrat devet dni, če hoče priti čez njo. Podnebje je tamkaj toplo, mrzlo zimo poznajo samo iz knjig in pravljic. Večinoma je dežela ravna, le na jugu in severu se vzdigujejo visoko proti nebu veličastne gore in le tu in tam delajo lepo obrasli hribi prijetno menjavo. In ker se pretaka po širokih ravninah mnogo rek in bistrih potokov, je zemlja tudi zelo rodovitna. Na njej rastejo vse rastline, kar jih je ustvaril neskončno modri Stvarnik. Zato so pa tudi prebivalci devete dežele srečni in bogati, kakor nikjer drugod na svetu.

Posebno dobro se jim je godilo pod vlado kralja Trdomora. Človek bi bil tedaj lahko mislil, da je čez celo deželo razgrajen ves blagoslov božji.

Ni čuda, da je tkorekoča vse plavalo v

pokazati, da zna ne samo z vsemi častmi vsprejeti svojega gospodarja, nego pokazala je tudi, koliko kulturne sile živi in deluje v njej.

Ni pa se zadovoljil regent, da vidi le naše središče, belo Ljubljano, hotel je videti tudi nekaj več naše domovine. Izbral si je v ta namen Gorenjsko stran z mogočnimi gorami in divnim blejskim jezerom, izbral pa tudi severni del naše Slovenije s temnim Pohorjem v ozadju in belimi Slovenskimi gorami, ktere spaja razcvitajoči se Maribor ob važni planinski reki Dravi.

Kakor se je v Ljubljani zgrnilo na tisoče in tisoče ljudstva, da vidi svojega kralja, tako se je zbiralo tudi ob vsej poti, koder se je vozil prestolonaslednik, na stotine ljudstva, da pozdravi svojega vladarja in mu izkaže svoje veliko spoštovanje.

Tudi mi iz ormoškega in ptujskega okraja nismo hoteli zaostati za drugimi Slovenci. Tudi nas je gnala želja, da vidimo mladega kraljeviča, da mu izkažemo s svojo navzočnostjo čast pa se mu po svojih zastopnikih poklonimo. Dva dolga vlaka smo do zadnjega kotička napolnili, vozeč se v Maribor. Udeležila se je te slovesnosti tudi naša šolska mladina s svojimi učitelji in učiteljicami. V poznih letih se bodo ti otroci še spominjali slovesnega dne, ko je prišel naš regent med nas.

Pomen regentovega prihoda med Hrvate in nas Slovence je velik. Na našo mlado državo preži še polno zavistnih sovražnikov, iz katerih gospodstva smo se srečno iztrgali. Ti zavedni naši sosede so z nestrpnostjo čakali, ali ne bo opaziti morda kje kakega nasprotstva, pa še tako malega, iz kterega bi oni napravili celega slona ter ga izkušali izrabiti v svoje nečedne, sebične namene. Saj dobro vedo, da se nahajajo tudi med nami nezadovoljneži, dobro vedo zato, ker oni podpihujejo in podpirajo te nezadovoljneže. Poznamo te nezadovoljneže tudi mi sami. Lahki in Madžari se trudijo, da bi si pridobili med Hrvati kaj privržencev, in žrtvujejo za to ogromne vsote. Po naših obmejnih krajih pa je še tudi nekaj nezado-

neskončni sreči, zakaj kralj je imel skrbnega in pametnega ministra, po imenu Ljudomila. To je bil pravi oče vsega ljudstva: izogibal se je vojsk, poslal domov vojake, katerih ravno niso potrebovali, skrbel lepo za poduk mladine in za razumno gospodarstvo kmetov, nikogar ni tlačil s prevelikimi davki, a podpiral je rad nesrečneže. Povsod je vladala največja pravica. Slabo je bilo samo za lenuhe, postopače in hudobneže, ker jih ni pustil v ječah pitati, ampak ukazal jih pošteno upreči v vsa javna dela.

Bogastvo se je zmeraj množilo, po celem svetu se je raznesla slava o imenitni deveti državi in še dandanes vedo stari ljudje o njej pripovedovati mnogo lepega.

Srečno ljudstvo je zelo spoštovalo svojega kralja in čez vse ljubilo njegovega ministra. A tudi Trdomar je imel Ljudomila rad, poznavajoč njegova dela in veliko skrb za blagor države. Zvesto je poslušal njegove nasvete in se ravnal po njih, čeravno je bil drugače zelo svojeglaven in je vedno morala obveljati njegova beseda.

Vse je voljno in lahko plačevalo davke.

voljnežev, ki se ne bi radi uživali v nove razmere, ki se težko ločijo od sanj po nemškem nekdanjem gospodstvu. V tesni zvezi so s svojimi somišljeniki onostran državne meje. Od tam dobivajo podporo in vzpodbudo, da hujskajo naše ljudstvo z lažmi proti naši novi državi.

Vsi ti vnjanji sovražniki pa notranji nasprotniki in nezadovoljneži so se te dni lahko na lastne oči prepričali, da je naše ljudstvo, naš narod navdušen za našo ujedinjeno domovino. Prepričali so se lahko, da so izmišljotine in laži, ki jih širijo po svetu, češ da Hrvati, Slovenci ne marajo živeti s Srbi v istem kraljestvu.

Željno so pričakovali naši sovražniki, da bi se pri vladarjevem posetu pripetil vsaj kak mali slučaj proti vladarju. Ker se to ni zgodilo, skušajo svet prevarati z raznimi lažmi, kakor da so odkrili tik pred regentovim prihodom veliko zaroto itd.

Mi vsi pa, ki smo bili priča slavnostnega navdušenja za našega prestolonaslednika, vemo, da to ni res. Nasprotnikovo obrekovanje pa ne bo pri nas omajalo našega zaupanja do našega vladarja in naše ujedinjene domovine, nasprotno, utrdilo bo to zaupanje. Čim bolj se nasprotnik trudi, da nas razcepi, tem tesneje se bomo združili, čim večje sovraštvo hoče pri nas vzbuditi do naše lastne države, s tem večjo ljubeznijo se je bomo oklenili in delali zanjo.

Kraljevič Aleksander v Mariboru.

Ob krasnem vremenu je pozdravil Maribor svojega regenta. Točno po programu so nam javili strelji iz topov kmalu po dvanajsti uri, da se bliža regent Mariboru, temu največjemu mestu ob severni meji naše mlade države. Ptujška mladina je imela prvo priliko pokloniti se junaškemu vladarju ob prihodu v Maribor. Ptujčanom je bil odkazan krasen prostor na južnem delu veličastnega

Vsled tega so se v kraljevi zakladnici kupičili tovari zlata in ogromni kupi srebra. Že zgodaj so prištevali Trdomora k najboljšim vladarjem. Pa samo svetli denar ga ni mogel razveseljevati.

Dal si je zato zidati prekrasne palače in velike gradove, kupoval dragocenosti in vabil gospodo v goste. — Mnogokrat se je dal z dobro godbo (muziko) zazibati v sladke sanje, a še ljubše mu je bilo ubrano petje.

Nekoč pride v glavno mesto znamenit pevec, o katerem so pravili, da je prehodil že ves božji svet. Njegovo petje je bilo tako lepo, da bi ga smeli angelji sprejeti v svoje zборе, prepevajoče večno slavo in hvalo neskončnemu Bogu in glas srebrnih strun njegove harfe donel je toli milo, da bi gotovo ganil najtrše srce.

Tudi kralj je dal poklicati pevca v svoj grad. — Ne da se popisati, kakšno veselje je postalo na dvoru. Vse, od zadnjega služabnika do vladarja samega, veselilo se je krasnega petja in nebeške godbe. Ena vesejlica je sledila drugi. Le Ljudomila, ki je postal zadnje dni zelo žalosten, ni mogel